

Arrest

nr. 346 565 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. JANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 20 februari 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Khar Kani gelegen in het district Haskamena, provincie Nangarhar.

U ging naar school en de laatste 5 tot 6 jaar voor uw vertrek volgde u samen met uw broer les aan de madrassa. Daarnaast hielp u uw vader in zijn garage in de bazaar van Maneez. U kreeg aan de madrassa les van moellah J. (...) en hij sprak er altijd over jihad. U negeerde dit want u wou gewoon bijleren over uw religie. Ook kwamen zeer regelmatig de taliban langs in de madrassa om te spreken over jihad en soms dwongen ze leerlingen om met hen mee te gaan. Op een dag in de herfst van 1398 (westerse kalender: 2019) zei de moellah dat ze u en de andere leerlingen van uw groep over een paar dagen naar een andere plaats wouden brengen zodat jullie een schietopleiding konden volgen. U was heel bang en u vertelde dit aan uw vader. Uw vader reageerde hier boos op en besloot om diezelfde dag in de late namiddag hierover te gaan praten met de moellah. Ook u en uw broer gingen mee naar de moellah. Uw vader zei tegen de moellah dat hij u en uw broer niet meer naar de madrassa ging laten komen omdat de moellah sprak over jihad. Hierop reageerde de moellah niet. De volgende dag gingen u en uw broer terug naar school en nadien gingen jullie helpen in de garage van jullie vader in de bazaar. Uw vader wou niet dat u en uw broer nog naar de madrassa gingen en u ging daarmee akkoord. In de late namiddag kwamen de taliban langs in de garage van uw vader en ze sloegen uw vader. De taliban zeiden tegen uw vader dat u en uw broer zich moesten laten aansluiten bij de taliban en er geen andere optie was. Ze zeiden ook dat uw vader niet naar de moskee was geweest, zijn zonen had verboden om naar de madrassa te gaan en slecht had gesproken tegen de moellah. U ging vervolgens samen met uw broer en uw vader naar huis. Uw vader vertelde alles aan uw ooms langs zowel moeders- als vaderszijde. U en uw broer bleven twee dagen binnen in huis. 's Nachts beslisten uw ouders dat u en uw broer de volgende ochtend voor het ochtendgebed moesten vluchten naar Turkije. Uw vader en uw oom langs vaderszijde brachten u en uw broer naar een smokkelaar die u naar Turkije zou brengen. Nadat u Afghanistan verliet reisde u vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk naar België, waar u op 16 augustus 2021 aankwam. U diende op 17 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Twee maanden voor het persoonlijk onderhoud vernam u van uw vader dat de taliban nog enkele keren langskwamen en naar u vroegen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara en de originele taskara's van uw ouders, broers en zussen, een schoolrapport van uzelf en de envelop die gebruikt werd om deze documenten te verzenden naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U bent in België aangekomen op minderjarige leeftijd waardoor voor u een voogd werd aangesteld. Uw geboortedatum werd bepaald op (...) 2004 en de voogdij liep derhalve af op 31 augustus 2022. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was u al meerderjarig geworden, zodat voor u op dat moment geen bijzondere steunmaatregelen als minderjarige meer aan de orde waren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban omdat u niet bent ingegaan op hun eis tot rekrutering.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo moet benadrukt worden dat de wijze van rekrutering door de taliban die u aanvoerde weinig waarschijnlijk is, hetgeen de geloofwaardigheid van u vluchtrelaas aantast:

Uit de beschikbare informatie (informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt immers dat de taliban slechts in uitzonderlijke situaties gebruik maken van gedwongen rekrutering, omdat ze normaliter voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Er is geen

tekort aan rekruten. Gedwongen rekrutering onder rechtstreekse bedreiging komt slechts zelden voor. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, religieuze en sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Daarbij moet opgemerkt worden dat ook deze wijze van rekrutering via madrassas normaliter niet uitgaat van rechtstreekse dwang en bedreigingen, terwijl uw relaas daar net wél is op gebaseerd. Verder dient erop gewezen te worden dat het rekruteren van kinderen en jongeren via madrassas in de meeste gevallen zal gepaard gaan met een complex proces van indoctrinatie. Kinderen worden gedurende een ruime periode doordrongen met het gedachtegoed van de taliban en raken op die manier werkelijk overtuigd van een missie als talibanstrijder. Vaak ondergaan deze kinderen ook militaire trainingen om hen voor te bereiden op hun toekomst als jihadist. Op die manier kunnen de taliban er voor zorgen dat de kinderen en jongeren die ze rekruteren via madrassas gemotiveerd zijn en over de nodige competenties beschikken om op nuttige wijze deel te nemen aan de activiteiten van de taliban.

In uw geval verklaart u dat u vijf tot zes jaren naar de madrassa ging en dat gedurende deze periode de taliban soms één keer per week of elke dag van de week kwamen praten over jihad (CGVS, p. 8, 17). Wanneer u meerdere keren werd gevraagd naar wat de taliban precies zeiden tijdens hun aanwezigheid haalde u aan dat ze praten over jihad, ketters en ongelovigen en dat jullie aan jihad moesten doen (CGVS, p. 16, 18). De taliban spraken over de Koran en de Hadith en verwezen naar paradijzen en 72 maagden. Verder kwam u niet (CGVS, p. 17-18). U spreekt daarnaast ook over hersenspoelen van leerlingen op de madrassa, maar ook dit wist u niet verder te concretiseren (CGVS, p. 16). U herhaalt hier alleen opnieuw dat ze spraken over ongelovigen en ketters en dat jullie jihad moesten doen (CGVS, p. 18). Uw uiterst summiere en oppervlakkige verklaringen getuigen geenszins van een langdurig proces van indoctrinatie door de taliban in uw madrassa. U slaagde er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat er op uw madrassa sprake was van uitgebreide propaganda of doorgedreven pogingen van de taliban om jullie te overtuigen om jullie aan te sluiten bij de taliban, hetgeen ernstig de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aantast.

Bovendien bleek u helemaal niets te weten over de identiteit van de talibanleden die in uw madrassa zouden langsgesproken zijn om op te roepen tot de jihad. Hoewel u dus aangaf dat de taliban er soms dagelijks en soms wekelijks kwamen prediken, kon u geen enkele naam noemen van deze talibanleden. U beweerde dat u hen niet kende (CGVS, p. 16). In de door u geschetste context is dit totaal onaannemelijk. Ook deze vaststelling maakt dat er niet kan worden aangenomen dat u studeerde aan een madrassa waar veelvuldig door de taliban werd opgeroepen om deel te nemen aan de jihad.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u geen duidelijk beeld kan schetsen over de manier waarop de taliban u wou rekruteren. Zo blijft u over de schietopleiding beduidend vaag. U heeft namelijk geen idee wanneer en waar de opleiding zou plaatsvinden of hoe jullie naar de plaats van de opleiding zouden worden gebracht (CGVS, p. 18). Daarenboven veronderstelde u dat deze opleiding werd gegeven om nadien jihad te plegen, maar u heeft verder geen idee waarom ze jullie precies nodig hebben of waarom u op dat moment zou moeten leren schieten (CGVS, p. 19).

Daarnaast bleef u les volgen aan de madrassa ondanks dat de taliban en de moallah spraken over jihad. Het is pas wanneer de moallah jullie zegt dat jullie naar een andere plaats zouden gaan om schietopleiding te volgen dat u bang bent en beslist om uw vader in te lichten (CGVS, p. 18). U verklaarde dat u hiervoor de taliban en de moallah nooit serieus nam en wanneer u hieromtrent een verklaring wordt gevraagd geeft u enkel aan dat u gefocust was op uw studies en dit negeerde (CGVS, p. 14). Ook omschreef u de moallah als een goed, lief en respectvol persoon ondanks het gegeven dat hij altijd sprak over jihad en de taliban toeliet in zijn lessen (CGVS, p. 14, 16). Dit strookt niet met het idee van iemand die eerder verklaart overheidsgezind te zijn (CGVS, p. 8). Verder verklaarde u dat andere leerlingen reeds gedwongen werden om zich aan te sluiten bij de taliban ongeveer vijf à negen maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Dit wist u aangezien er toen vaders kwamen vragen naar hun verdwenen zonen (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd waarom u ondanks de verhalen over andere leerlingen toch naar de madrassa bleef gaan, antwoordde u enkel dat u wist dat ze ook achter u zouden komen en dat u geen andere optie had omdat het de enige madrassa is in uw buurt (CGVS, p. 17). Ook gaf u aan dat wanneer mensen weigerden de taliban ze dwongen of doodschoten, maar verder blijft u hierover ook op de vlakte (CGVS, p. 20). Dat u ondanks bovenstaande signalen toch naar de madrassa bleef gaan om de loutere reden dat u nog verder wou studeren komt hoogst onwaarschijnlijk voor gelet op het risico dat u daarbij zou hebben gelopen. Zelfs indien u dermate gemotiveerd zou zijn geweest om uw religieuze studies verder te zetten dat u deze risico's voor lief zou hebben genomen, dan nog kan het niet aannemelijk worden geacht dat uw vader niet eerder zou hebben ingegrepen. Er mag namelijk worden aangenomen dat uw vader als inwoner van de regio op de

hoogte zou zijn van de reputatie van de madrassa waar zijn zonen studeerden en van het feit dat er jongeren verdwenen vanuit deze madrassa.

Tevens werd vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen merkwaardige omissies bevatten die de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt. Bij de DVZ maakte u geen enkele melding van de schietopleiding hoewel deze opleiding aan de basis ligt van uw problemen (zie 'vragenlijst CGVS', 3.5). Ook over de ruzie van uw vader met de moellah en het bezoek van de taliban waarbij uw vader werd geslagen zei u eerder bij de DVZ niks (zie 'vragenlijst CGVS', 3.5). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd geeft u enkel aan dat u het kort moest houden bij de DVZ (CGVS, p. 24). Deze uitleg volstaat niet aangezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u alles hebt kunnen zeggen. Behalve de verduidelijking dat u zeven jaar naar school ging en dat u enkel uw vader inlichtte over de gebeurtenissen in de madrassa en niet uw volledige familie, had u geen inhoudelijke opmerkingen (CGVS, p. 3). Daarna werd zelfs nog eens uitdrukkelijk gevraagd of er nog zaken zijn die u niet heeft kunnen melden waarop u 'nee' antwoordde (CGVS, p. 3). U kreeg dus voldoende kansen om deze omissie op te helderen. Er mag daarenboven verwacht worden dat u de belangrijke elementen uit uw vluchtrelaas reeds weergeeft bij DVZ.

Tot slot bleek dat u niet goed op de hoogte was van eventuele verdere ontwikkelingen van uw probleem sinds uw vertrek uit Afghanistan. Zo wist u helemaal niet hoe de andere leerlingen in de madrassa hadden gereageerd op de mededeling van de moellah. U had totaal geen idee of andere leerlingen vertrokken waren naar de schietopleiding of niet (CGVS, p. 19). U hield het ook opvallend vaag over de situatie van uw eigen familie sinds uw vertrek. U verklaarde enkel dat u twee maanden geleden uw vader sprak en dat hij u meedeelde dat de taliban langskwamen om naar u te vragen (CGVS, p. 22). Nadat u meer verduidelijking werd gevraagd kon u niet aangeven met hoeveel ze langskwamen en wie specifiek van de taliban naar u kwam vragen. Ook op de vraag hoe vaak ze langs kwamen bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 23). U verklaarde eerst dat uw vader u geen aantal kon geven en even later zegde u dat u er niet naar vroeg omdat u en uw vader anders verdrietig zouden worden (CGVS, p. 23). Deze uitleg kan niet volstaan om uw vage en gebrekkige antwoorden te verschonen. Het raakt namelijk kant noch wal dat uw vader u zelf zou inlichten over bezoeken van de taliban, maar dat jullie dan tegelijkertijd geen enkel verder detail zouden hebben besproken omdat jullie anders triest zouden worden. Hoe dan ook rust op u als verzoeker de verplichting om u waar mogelijk grondig te informeren over gebeurtenissen die raken aan de kern van uw asielrelaas. U hebt nagelaten dit te doen.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Naar aanleiding van het feit dat uw advocaat tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalde dat u gezien zou worden als ongelovige naar aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS p. 19), dient er tot slot in het kader van verwestering op gewezen te worden dat het enkele feit dat u Afghanistan ontvluchtte en in België verbleef, op geen enkele manier aantoont dat u een nadelige behandeling zal moeten ondergaan bij terugkeer, noch dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren in Afghanistan. Gezien u zelf aldus hieromtrent verder niets opwierp, kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten, namelijk de taskara's van u en uw familie, het document met uw schoolresultaten en de envelop die gebruikt werd om deze documenten te verzenden naar België, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Deze documenten hebben immers geen rechtstreekse betrekking op uw asielmotieven. Uw identiteit en nationaliteit en deze van uw familie worden op zich niet betwist door het CGVS. Ook dat u schoolgaand was in Afghanistan en dat uw vader u documenten opstuurde, wordt niet in twijfel getrokken.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen aangezien ze louter betrekking hebben op de schrijfwijze van enkele eigennamen.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van *“het beginsel van de fair play”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij deze beginselen, gaat verzoeker concreet in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn procedurele noden en de gebeurtenissen in de *madrassa*. Verzoeker acht de bestreden beslissing inhoudelijk zeer summier en stelt ten slotte niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn problemen met de schietoefeningen, het feit dat hij niet meer bij zijn ouders woont, zijn vertrek uit Afghanistan en de extreme armoede en massale mensenrechtenschendingen in Afghanistan.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 5 maart 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van november 2024 en aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van januari 2026.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een schoolattest (stuk 1), werkattesten (stukken 2-6), een attest in verband met vrijwilligerswerk (stuk 7), een arbeidsovereenkomst (stuk 8) en foto's (stuk 9) neer. Hij gaat in deze aanvullende nota ook in op de recente situatie in Afghanistan aan de hand van landeninformatie.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban omdat hij niet is ingegaan op hun eis tot rekrutering niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat (ii) er

actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (v) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin dergelijke noden in hoofde van verzoeker heeft kunnen vaststellen, zodat er geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker voert hiertegen aan dat het CGVS hem gehoord heeft *“toen hij een jongen van 18 jaar oud was”* en dat er wel bijzondere procedurele noden dienden te worden verbonden aan zijn zeer jonge leeftijd in combinatie met zijn beperkt scholingsniveau.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een vragenlijst werd voorgelegd waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat verzoeker de verschillende vragen uit deze lijst negatief beantwoordde. Verzoeker maakte hierbij geen gewag van zijn beperkt scholingsniveau. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem vanaf 2 december 2021 onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Verzoeker werd bij de DVZ prioritair verhoord door een ambtenaar van de cel minderjarige en kwetsbare personen in het bijzijn van een tolk *Pashtou* en bijgestaan door zijn voogd. Aangezien hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds meerderjarig was geworden, werd hij daar niet bijgestaan door zijn voogd. Wel was zijn advocaat daarbij aanwezig en kon deze, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neerleggen en/of (aanvullende) opmerkingen formuleren. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS haalden verzoeker of zijn advocaat op geen enkel moment verzoekers beperkte scholing of jonge leeftijd aan als reden waarom hij niet in staat zou zijn om een dergelijk onderhoud te ondergaan, zelfs niet wanneer zij bij de afsluiting van het persoonlijk onderhoud gevraagd werden of zij nog iets wilden toevoegen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan voorts niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden en daarbij doorleefde, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bijzondere procedurele noden had en dat hem ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban omdat hij niet is ingegaan op hun eis tot rekrutering. In 2019 zou de *moellah* van de *madrassa* gezegd hebben dat ze verzoeker en de andere leerlingen van zijn groep over een paar dagen naar een andere plaats wouden brengen om een schietopleiding te volgen. Verzoeker zou dit aan zijn vader verteld hebben en deze zou hierover met de *moellah* zijn gaan praten en tegen de *moellah* gezegd hebben dat hij verzoeker en zijn broer niet meer naar de *madrassa* ging laten komen. De volgende dag zouden de taliban zijn langsgekomen in de garage van verzoekers vader en verzoekers vader geslagen hebben. Zij zouden ook gezegd hebben dat verzoeker en zijn broer zich bij hen moesten aansluiten. Verzoeker en zijn broer zouden dan twee dagen binnen zijn gebleven en daarna het land hebben verlaten. Nadien zouden de taliban nog enkele keren zijn langsgekomen en naar verzoeker gevraagd hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze benadrukt dat de wijze van rekrutering door de taliban, zoals deze door verzoeker werd voorgesteld, weinig waarschijnlijk is en dat dit de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas aantast. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de beschikbare informatie (informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt immers dat de taliban slechts in uitzonderlijke situaties gebruik maken van gedwongen rekrutering, omdat ze normaliter voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Er is geen tekort aan rekruten. Gedwongen rekrutering onder rechtstreekse bedreiging komt slechts zelden voor. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, religieuze en sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Daarbij moet opgemerkt worden dat ook deze wijze van rekrutering via madrassas normaliter niet uitgaat van rechtstreekse dwang en bedreigingen, terwijl uw relaas daar net wél is op gebaseerd. Verder dient erop gewezen te worden dat het rekruteren van kinderen en jongeren via madrassas in de meeste gevallen zal gepaard gaan met een complex proces van indoctrinatie. Kinderen worden gedurende een ruime periode doordrongen met het gedachtegoed van de taliban en raken op die manier werkelijk overtuigd van een missie als talibanstrijder. Vaak ondergaan deze kinderen ook militaire trainingen om hen voor te bereiden op hun toekomst als jihadist. Op die manier kunnen de taliban er voor zorgen dat de kinderen en jongeren die ze rekruteren via madrassas gemotiveerd zijn en over de nodige competenties beschikken om op nuttige wijze deel te nemen aan de activiteiten van de taliban.

In uw geval verklaart u dat u vijf tot zes jaren naar de madrassa ging en dat gedurende deze periode de taliban soms één keer per week of elke dag van de week kwamen praten over jihad (CGVS, p. 8, 17). Wanneer u meerdere keren werd gevraagd naar wat de taliban precies zeiden tijdens hun aanwezigheid haalde u aan dat ze praten over jihad, ketters en ongelovigen en dat jullie aan jihad moesten doen (CGVS, p. 16, 18). De taliban spraken over de Koran en de Hadith en verwezen naar paradijzen en 72 maagden. Verder kwam u niet (CGVS, p. 17-18). U spreekt daarnaast ook over hersenspoelen van leerlingen op de madrassa, maar ook dit wist u niet verder te concretiseren (CGVS, p. 16). U herhaalt hier alleen opnieuw dat ze spraken over ongelovigen en ketters en dat jullie jihad moesten doen (CGVS, p. 18). Uw uiterst summiere en oppervlakkige verklaringen getuigen geenszins van een langdurig proces van indoctrinatie door de taliban in uw madrassa. U slaagde er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat er op uw madrassa sprake was van uitgebreide propaganda of doorgedreven pogingen van de taliban om jullie te overtuigen om jullie aan te sluiten bij de taliban, hetgeen ernstig de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aantast.

Bovendien bleek u helemaal niets te weten over de identiteit van de talibanleden die in uw madrassa zouden langsgekomen zijn om op te roepen tot de jihad. Hoewel u dus aangaf dat de taliban er soms dagelijks en soms wekelijks kwamen prediken, kon u geen enkele naam noemen van deze talibanleden. U beweerde dat u hen niet kende (CGVS, p. 16). In de door u geschetste context is dit totaal onaannemelijk. Ook deze vaststelling maakt dat er niet kan worden aangenomen dat u studeerde aan een madrassa waar veelvuldig door de taliban werd opgeroepen om deel te nemen aan de jihad.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u geen duidelijk beeld kan schetsen over de manier waarop de taliban u wou rekruteren. Zo blijft u over de schietopleiding beduidend vaag. U heeft namelijk geen idee

wanneer en waar de opleiding zou plaatsvinden of hoe jullie naar de plaats van de opleiding zouden worden gebracht (CGVS, p. 18). Daarenboven veronderstelde u dat deze opleiding werd gegeven om nadien jihad te plegen, maar u heeft verder geen idee waarom ze jullie precies nodig hebben of waarom u op dat moment zou moeten leren schieten (CGVS, p. 19)."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het hekelen dat de feiten die hij als minderjarige had beleefd zeer streng werden beoordeeld, het stellen dat zijn verklaringen over de gebeurtenissen in de *madrassa* consequent en eenduidig zijn en dat de bestreden beslissing inhoudelijk zeer summier is en het herhalen van zijn verklaringen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij drie namen van talibanleiders heeft gegeven en meent dat dit in de bestreden beslissing over het hoofd werd gezien. De Raad wijst erop dat verzoeker over deze personen louter had verteld dat deze naar zijn dorp en de andere dorpen kwamen en dat over hen gesproken werd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), doch niet dat zij ook naar de *madrassa* kwamen. Gevraagd wie van de taliban in de *madrassa* langskwamen, antwoordde verzoeker niet te weten wie ze waren en hun namen niet te kennen (*ibid.*, p. 16). Aldus weerlegt verzoeker niet dat hij helemaal niets bleek te weten over de identiteit van de talibanleden die in zijn *madrassa* zouden langsgesproken zijn om op te roepen tot de *jihad*. Het gegeven dat verzoeker de naam van de *moellah* had vermeld, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker voert nog aan dat hij uiteindelijk niet aan de schietopleiding heeft deelgenomen en dat het dus logisch is dat hij hierover weinig kan vertellen. Het hoeft nochtans geen betoog dat een deelname aan een schietoefening niet noodzakelijk is om te kunnen weten wanneer en waar deze opleiding zou plaatsvinden of hoe zij naar de plaats van de opleiding zouden worden gebracht. Er kan worden verwacht dat de *moellah* van de *madrassa* deze informatie zou hebben meegedeeld wanneer deze in de *madrassa* aan zijn leerlingen gezegd had dat zij een schietopleiding zouden volgen. Dat verzoeker dit niet kon vertellen is dan ook allerminst logisch.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarbij komt nog het volgende:

"Daarnaast bleef u les volgen aan de madrassa ondanks dat de taliban en de moellah spraken over jihad. Het is pas wanneer de moellah jullie zegt dat jullie naar een andere plaats zouden gaan om schietopleiding te volgen dat u bang bent en beslist om uw vader in te lichten (CGVS, p. 18). U verklaarde dat u hiervoor de taliban en de moellah nooit serieus nam en wanneer u hieromtrent een verklaring wordt gevraagd geeft u enkel aan dat u gefocust was op uw studies en dit negeerde (CGVS, p. 14). Ook omschreef u de moellah als een goed, lief en respectvol persoon ondanks het gegeven dat hij altijd sprak over jihad en de taliban toeliet in zijn lessen (CGVS, p. 14, 16). Dit strookt niet met het idee van iemand die eerder verklaart overheidsgezind te zijn (CGVS, p. 8). Verder verklaarde u dat andere leerlingen reeds gedwongen werden om zich aan te sluiten bij de taliban ongeveer vijf à negen maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Dit wist u aangezien er toen vaders kwamen vragen naar hun verdwenen zonen (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd waarom u ondanks de verhalen over andere leerlingen toch naar de madrassa bleef gaan, antwoordde u enkel dat u wist dat ze ook achter u zouden komen en dat u geen andere optie had omdat het de enige madrassa is in uw buurt (CGVS, p. 17). Ook gaf u aan dat wanneer mensen weigerden de taliban te dwongen of doodschoten, maar verder blijft u hierover ook op de vlakte (CGVS, p. 20). Dat u ondanks bovenstaande signalen toch naar de madrassa bleef gaan om de loutere reden dat u nog verder wou studeren komt hoogst onwaarschijnlijk voor gelet op het risico dat u daarbij zou hebben gelopen. Zelfs indien u dermate gemotiveerd zou zijn geweest om uw religieuze studies verder te zetten dat u deze risico's voor lief zou hebben genomen, dan nog kan het niet aannemelijk worden geacht dat u vader niet eerder zou hebben ingegrepen. Er mag namelijk worden aangenomen dat uw vader als inwoner van de regio op de hoogte zou zijn van de reputatie van de madrassa waar zijn zonen studeerden en van het feit dat er jongeren verdwenen vanuit deze madrassa."

Verzoeker laat gelden dat hij nooit gezegd heeft dat zijn vader niet op de hoogte zou zijn gesteld van de gebeurtenissen in de *madrassa*, doch in de bestreden beslissing kan nergens worden gelezen dat hij dit wel

gezegd zou hebben, laat staan dat daaromtrent enige argumentatie werd opgebouwd op basis waarvan de geloofwaardigheid van zijn relaas in vraag zou worden gesteld. Ook kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoeker de *moellah* had moeten verklikken bij de overheid omdat deze “eerder *jihadgezind* was”. Wel wordt in deze beslissing gesteld dat de wijze waarop verzoeker deze *moellah* omschreef niet strookt met zijn verklaringen eerder overheidsgezind te zijn, wat door verzoeker niet wordt weerlegd of ontkracht. Door nog te stellen dat indien hij de *madrassa* eerder had verlaten, dit hem “eenvoudigweg eerder verdacht (had) gemaakt in de ogen van de talibangezinde bezoekers van de *madrassa*”, weerlegt verzoeker niet dat het, gelet op het risico dat hij daarbij zou hebben gelopen, hoogst onwaarschijnlijk voor komt dat hij ondanks de preken van de *moellah* over de *jihad* en ondanks het gegeven dat andere leerlingen van de *madrassa* reeds gedwongen werden om zich aan te sluiten bij de taliban toch naar de *madrassa* bleef gaan. Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien stelt de adjunct-commissaris vast dat de opeenvolgende verklaringen van verzoeker merkwaardige omissies bevatten die de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de DVZ maakte u geen enkele melding van de schietopleiding hoewel deze opleiding aan de basis ligt van uw problemen (zie ‘vragenlijst CGVS’, 3.5). Ook over de ruzie van uw vader met de moellah en het bezoek van de taliban waarbij uw vader werd geslagen zei u eerder bij de DVZ niks (zie ‘vragenlijst CGVS’, 3.5). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd geeft u enkel aan dat u het kort moest houden bij de DVZ (CGVS, p. 24). Deze uitleg volstaat niet aangezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u alles hebt kunnen zeggen. Behalve de verduidelijking dat u zeven jaar naar school ging en dat u enkel uw vader inlichtte over de gebeurtenissen in de madrassa en niet uw volledige familie, had u geen inhoudelijke opmerkingen (CGVS, p. 3). Daarna werd zelfs nog eens uitdrukkelijk gevraagd of er nog zaken zijn die u niet heeft kunnen melden waarop u ‘nee’ antwoordde (CGVS, p. 3). U kreeg dus voldoende kansen om deze omissie op te helderen. Er mag daarenboven verwacht worden dat u de belangrijke elementen uit uw vluchtrelaas reeds weergeeft bij DVZ.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift tracht voor te houden dat de zogenaamde merkwaardige omissies “*louter specificeringen*” zijn van de reden waarom hij Afghanistan heeft verlaten, namelijk zijn problemen met de taliban, en geen redenen op zich. Hij beperkt zich met dit betoog immers tot het minimaliseren van de argumenten van de bestreden beslissing, zonder deze evenwel te weerleggen. Dat de *moellah* had verteld dat verzoeker en zijn klasgenoten zouden moeten deelnemen aan een schietopleiding, dat de vader van verzoeker daarna ruzie zou hebben gemaakt met deze *moellah* en de volgende dag door de taliban zou zijn geslagen, kan allerminst worden beschouwd als “*louter specificeringen*” van zijn verklaring bij de DVZ dat er in de *madrassa* wekelijks talibanstrijders langs kwamen en de leerlingen probeerden te overtuigen om met hen samen te werken. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt geen verschoning voor het niet vermelden van deze belangrijke elementen. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, vragenlijst, p. 1). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het *Pashtou* voorgelezen (*ibid.*, p. 2). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig.

De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terecht aangehaald dat verzoeker niet goed op de hoogte was van eventuele verdere ontwikkelingen van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Afghanistan:

“Zo wist u helemaal niet hoe de andere leerlingen in de madrassa hadden gereageerd op de mededeling van de moellah. U had totaal geen idee of andere leerlingen vertrokken waren naar de schietopleiding of niet (CGVS, p. 19). U hield het ook opvallend vaag over de situatie van uw eigen familie sinds uw vertrek. U verklaarde enkel dat u twee maanden geleden uw vader sprak en dat hij u meedeelde dat de taliban langskwamen om naar u te vragen (CGVS, p. 22). Nadat u meer verduidelijking werd gevraagd kon u niet aangeven met hoeveel ze langskwamen en wie specifiek van de taliban naar u kwam vragen. Ook op de

vraag hoe vaak ze langs kwamen bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 23). U verklaarde eerst dat uw vader u geen aantal kon geven en even later zegde u dat u er niet naar vroeg omdat u en uw vader anders verdrietig zouden worden (CGVS, p. 23). Deze uitleg kan niet volstaan om uw vage en gebrekkige antwoorden te verschonen. Het raakt namelijk kant noch wal dat uw vader u zelf zou inlichten over bezoeken van de taliban, maar dat jullie dan tegelijkertijd geen enkel verder detail zouden hebben besproken omdat jullie anders triest zouden worden. Hoe dan ook rust op u als verzoeker de verplichting om u waar mogelijk grondig te informeren over gebeurtenissen die raken aan de kern van uw asielrelaas. U hebt nagelaten dit te doen.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij uiteraard niet op de hoogte kan zijn nadat hij Afghanistan heeft verlaten en dat dit evenmin nodig is, doch aangezien hij verklaarde dat hij na zijn vertrek nog contact heeft gehad met zijn vader die hem vertelde dat de taliban langskwamen om naar hem te vragen kan van hem worden verwacht dat hij zich hierover verder informeert, alsook over zijn recente situatie. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. De Raad benadrukt hierbij dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) en de opmerkingen van verzoekers advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“De door u neergelegde documenten, namelijk de taskara’s van u en uw familie, het document met uw schoolresultaten en de envelop die gebruikt werd om deze documenten te verzenden naar België, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Deze documenten hebben immers geen rechtstreekse betrekking op uw asielmotieven. Uw identiteit en nationaliteit en deze van uw familie worden op zich niet betwist door het CGVS. Ook dat u schoolgaand was in Afghanistan en dat uw vader u documenten opstuurde, wordt niet in twijfel getrokken.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen aangezien ze louter betrekking hebben op de schrijfwijze van enkele eigennamen.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook de stukken die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen. Het schoolattest (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), de werkattesten (*ibid.*, stukken 2-6), het attest in verband met vrijwilligerswerk (*ibid.*, stuk 7), de arbeidsovereenkomst (*ibid.*, stuk 8) en de foto’s (*ibid.*, stuk 9) die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

De algemene informatie waaraan verzoeker in zijn aanvullende nota refereert, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij niet is ingegaan op hun eis tot rekrutering niet aannemelijk maakt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban ervan op de hoogte zijn dat hij er niet meer verblijft en het algemeen bekend is dat Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het Westen in geval van een terugkeer op weinig sympathie en mededogen van de taliban kunnen rekenen.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de

touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 20, EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 25, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers *online* actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het

bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (*ibid.*, p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (*ibid.*, p. 50).

Het rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, “*Focus Afghanistan. Return from abroad*”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als

verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De bestreden beslissing bevat op dit punt nog de volgende pertinente overwegingen:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Naar aanleiding van het feit dat uw advocaat tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalde dat u gezien zou worden als ongelovige naar aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS p. 19), dient er tot slot in het kader van verwestering op gewezen te worden dat het enkele feit dat u Afghanistan ontvluchtte en in België verbleef, op geen enkele manier aantoont dat u een nadelige behandeling zal moeten ondergaan bij terugkeer, noch dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren in Afghanistan. Gezien u zelf aldus hieromtrent verder niets opwierp, kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift te stellen dat de taliban ervan op de hoogte zijn dat hij niet meer in Afghanistan verblijft en dat het algemeen bekend is dat Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het Westen in geval van een terugkeer op weinig sympathie en mededogen van de taliban kunnen rekenen. Zoals hierboven reeds aangehaald, blijkt uit de beschikbare objectieve landeninformatie heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker (onder meer) een schoolattest (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), werkattesten (*ibid.*, stukken 2-6), een attest in verband met vrijwilligerswerk (*ibid.*, stuk 7), een arbeidsovereenkomst (*ibid.*, stuk 8) en foto's (*ibid.*, stuk 9). Hij geeft hierbij in zijn aanvullende nota nauwelijks enige toelichting. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn scholing in het OKAN-onderwijs, zijn werk bij een populaire hamburgerketen, zijn werk als vrijwilliger en zijn activiteiten in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die

vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ter terechtzitting gevraagd om meer uitleg te geven over zijn vrijwilligerswerk, verklaarde verzoeker dat hij voor Digibank brochures in bussen doet. Hij bleek niet te weten wat Digibank is of doet. Hij verklaarde hierover ook niet altijd tijd te hebben om dit te doen. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen Afghanistan verlaten zou hebben toen hij ongeveer 16 jaar was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, en adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', vragenlijst, verklaring DVZ, p. 6, vraag nr. 4, en p. 12, vraag nr. 33) en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'), ging in Afghanistan tot de zevende graad naar school (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) en ging er ook vijf of zes jaar naar de *madrassa* (*ibid.*, p. 8). Hij verklaarde verder nog dat zijn ouders en zijn broer en zus nog in Afghanistan zijn en dat hij nog soms contact heeft met zijn vader (*ibid.*, p. 5 en 7), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in Afghanistan. Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie in Afghanistan met de taliban zouden hebben gekend. Hoewel dit alles uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (bijna 17 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van bijna vijf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 21 jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn land of regio van herkomst, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van 21 jaar die weliswaar al bijna vijf jaar in België is, maar ook in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school en naar de *madrassa* is gegaan en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij niet is ingegaan op hun eis tot rekrutering niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §

1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde Staten, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan met als gevolg dat de reeds preciaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (*ibid.*, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen. Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (*ibid.*, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode daarvoor, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden in Afghanistan nog interne gewapende confrontaties, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front*, en anderzijds tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces*, alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden. Sinds de machtsvername door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op de stad Kabul plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afgaanse burgers als doelwit hadden. Volgens gegevens van de Verenigde Naties veroorzaakten gevechten tussen de Afgaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025. De Pakistaanse aanvallen concentreerden zich voornamelijk in oktober 2025 en op

19 oktober 2025 werd er een tijdelijk staakt-het-vuren afgesloten. Dit neemt niet weg dat er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is er geen sprake (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd. In het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026, nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Het beginsel van de *fair-play* is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de adjunct-commissaris, zodat een schending van het beginsel van de *fair-play* niet kan worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

D. DE BRUYN